

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

120. An qui nunquam confessus est desideria prava carnis, furti, odij, &c.
quia non putabat esse peccata, teneatur reiterare confessiones? Et an
saltem, si non teneatur reiterare confessiones, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

9.92. art. 3. dub. 1. n. 9. cum aliis. Et hæc ſententia ſæpius me in praxi à multis laboribus liberavit.

RESOL. CXX.

An qui nunquam confefſus eſt deſideria prava carnis, furti, odij, &c. quia non putabat eſſe peccata, teneatur reiterare confeſſiones?

Et an ſaltem, ſi non teneatur reiterare confeſſiones, teneatur tamẽ conſiteri illa prædicta deſideria prava?

Et an, qui per ignorantiam crãſſam temere, & erronee aliquod peccatum omiſit in confeſſione, teneatur confeſſionem reiterare? Ex p. 10. tr. 14. & Miſcell. 4. Ref. 21. aliàs 19.

Sup. hoc in Refol. præteritiã & lege d. ſtrinam Refol. ſeq. & infra in tr. 7. vide Ref. 11. & ſignãter prope ſinem à verſ. Ex quibus & ſi placet vide ſuprà doctriã Ref. 112. & aliarum ejus not. & repleveris doctriã pro ſolutione hujus quaſt.

§. 1. AD hoc Dubium ſic reſpondet Pater Bordon in Miſcell. Decif. 321. Vir alioquin prudens, & ſciens, qui antea in ſuis confeſſionibus nunquam ſe accuſavit de deſideriis carnis, furti, odij, &c. eo præciſe, quia putabat, ea non eſſe peccata, aut de illis nunquam dubitavit, ſint ne peccata non debet eſſe anxius circa præteritas confeſſiones reſpectu integritatis, neque tenetur illa reſcicere, neque hujusmodi deſideria aliàs non confeſſa modò conſiteri. Ratio eſt clara: Primò, quia ſtante ejus bona fide, quæ ſecundùm omnes à peccato excuſat, non peccavit: ergo ex hoc capite non tenetur reſcicere confeſſiones. Secundò dictæ confeſſiones non caruerunt ſua integritate, quia integritas habet pro objecto ſolum peccatum tale cognitum ex parte Pœnitentis, qui in caſu noſtro nunquam habuit cognitionem, vel advertentiam, illa deſideria fuiſſe peccata, & hæc ignorantia in eo fuit inculpabilis, ſicut fuit in D. Paulo, dum dixit ad Rom. 7. verſ. 7. Nam concupiſcentiam nesciebam, niſi lex diceret: Non concupiſceas. Ex quo tertio ſequitur hunc virum non teneri ea deſideria conſiteri, quia ſolum peccatum eſt objectum hujus ſacramenti. Nihilominus pro quiete conſcientiæ ſuæ poterit, ſi vult, ea deſideria fateri talia, qualia ſunt in ſeipſis, ſimul cum aliis peccatis. Ita Bordonus.

2. Sed ego diſſentio à viro amiſſiſſimo: nam communiter aſſerunt DD. quòd licet non teneatur iterare confeſſionem, qui putat invincibiliter non eſſe mortale, aliquod mortale, nam illa confeſſio eſt valida; tamen hoc non obſtante omnes aſſerunt, quòd tenetur conſiteri peccata in priori confeſſione omiſſa. Et ita ex Navarr. Sylveſt. Vaſq. Bonac. & aliis tenet Leandr. de Sacr. tom. 1. tr. 5. diſp. 5. §. 69. Unde poſtea ſic inferit. Ex hac Doctrina conſtat Dianam rectè reſolviſſe de quodam puero, qui uſque ad decimum tertium annum, non ſe accuſavit de pollutionibus, quas ordinariè faciebat, ignorans invincibiliter, illas eſſe peccatum; illum non fuiſſe adſtrictum, præteritas confeſſiones reiterare; ſed ſufficere ſe in prima confeſſione, de pollutionibus factis accuſare. Ita Leandr. cui etiam adde Ochagav. de Sacr. tr. 2. de confeſſ. Sacram. q. 31. n. 7. & DD. communiter: Et ideo dicendum eſt contra Bordonum in caſu propoſito, non eſſe reiterandas confeſſiones, ſed explicanda, & conſtitenda omnia deſideria in confeſſionibus non explicata.

Docuit in Ref. præteritiã in §. 1. ante medium à verſ. Cum quis.

3. Nota hic obiter, quòd ego olim cum Reginaldo, & aliis docui, etiam non teneri confeſſionem reiterare, qui per ignorantiam crãſſam, temerè, & erronee aliquod peccatum in confeſſione omiſit, ſed tantùm teneri poſtea peccatum omiſſum conſiteri; ſed modò re melius conſiderata contrariã ſententiã adhareo; nempe eſſe confeſſionem iterandam; quia omnino fuit irrita, & invalida, cum in iplamet confeſſione peccatum patratum

fuerit, & non confeſſum: ergo invalida ex defectu integritatis. Et ita docet Suarez, Layman, Lugo, Ochagavia, Hurtad. Pater Leandr. ubi ſupr. q. 70. cum Thoma à Jeſu in Tribunali conſcientiæ, cap. 6.

RESOL. CXXI.

Quidam Ruſticus per multum tempus ignoravit Myſterium Trinitatis, quaritur, an teneatur reiterare confeſſiones factas?

Et quid facere debeat Confeſſarius cum pœnitente, qui interrogatus de numero peccatorum dicit ſe non eſſe ſoliturum in præcedentibus confeſſionibus illum exprimere, nec de hoc interrogari; an talis debeat repetere confeſſiones præcedentes?

Et in calce hujus Refol. aliqua alia advertuntur pro Confeſſariis cum pœnitentibus Ruſticis, vel bona fide contententibus? Ex p. 5. tr. 13. & Miſc. 1. Ref. 84.

§. 1. CASus poteſt frequenter accidere, & ad illum reſpondet Marchant, in Candel. Sacr. q. 99. Paſtor. tr. 5. de pœn. c. 2. quaſ. 7. ubi ſic ait: Petes an non ſint repetendæ confeſſiones priores ab illis ignorantibus myſteria Trinitatis & Incarnationis, quandoquidem ſcitu neceſſaria ſint ad ſalutem, & non potuerint juſtificari ſine fide explicata illorum myſteriorum, ut docent multi Theologi? Reſpondeo, ſecundùm mentem illorum Theologorum hoc videtur ſequi, quia tamen non improbabilis eſt ſententia dicens ſufficere implicitam fidem; idè non ſunt ad hoc condemnandi, cum crediderunt Deum eſſe noſtræ ſalutis auctorem, ac nos redemiſſe, quæ fides implicitè continet myſteria noſtræ ſalutis. Adde quòd non ſit improbabilis aliquorum opinio, quòd confeſſio quandoque poſſit eſſe valida, ſed informis, hoc eſt gratia juſtificante non informata. Sic priores confeſſiones talium bona fide factæ poſſent in hac opinione dici validæ, ſi fortè fuerint informes defectu fidei explicite de myſteriis neceſſariis. Ita Marchantius, qui etiam poſtea c. 3. q. 3. quaerit quid agendum ſit Confeſſario cum pœnitente, qui interrogatus de numero dicit ſe non eſſe ſoliturum in præcedentibus confeſſionibus illum exprimere, nec de hoc interrogari, an talis debeat repetere confeſſiones præcedentes? & reſpondet, ſi ignoraverit hoc eſſe neceſſarium exprimere ad integritatem & validitatè confeſſionis, non eſſe compellendum ad repetitionem, ſicut nec quando omiſit aliquod peccatum mortale, quòd non putabat, niſi veniale. Adverte verò quando pœnitens de numero omiſſo in prioribus confeſſionibus tacet, ignorans obligationem illum exprimendi, Confeſſarium non teneri eundem hac de re interrogare, ſed poſſe bona fide eum relinquere, maximè ſi potius perturbationem timeat, quàm fructum ſperet. Imò ruſtici, qui bona fide putant ſe benè confeſſos, non ſunt multum inquietandi interrogando de aliquo præterita confeſſionis, niſi aliquid eſſentiale deſuiſſe manifeſtum ſit. Nam etiamſi quandoque confeſſiones fecerint materialiter non integras, propter tamen bonam fidem cenſentur formaliter integre, & ſic ſufficientes, & hæc omnia docet Marchantius loco citato; ſed de his caſibus à nobis alibi actum eſt.

RESOL. CXXII.

An Confeſſarius teneatur interrogare pœnitentem ſub onere peccati mortalis?

Et quanta interrogatio in aliquibus caſibus neceſſaria ſit ex parte Confeſſarij, ut peccatum hujus negligentia.